

BORIS KESTER (1964) is senior purser bij KLM, schrijver, fotograaf en avonturier. Hij bezocht alle 193 landen van de wereld en schreef er een boek over: 'De lange weg naar Cullaville'. Nu werkt hij aan een boek dat over reizen en liefde gaat. Boris is single, maar wel verliefd: op het leven en de wereld.

Boris Kester

‘Als je een situatie niet kunt verbeteren,
kun je er maar beter de humor van inzien’

BODY

“Ik ben heel dankbaar dat ik in zeer goede gezondheid verkeer. Ik heb me tijdens mijn gehele werkende leven slechts tweemaal ziekgemeld. Ik realiseer me dat ik ontzettend gezegend ben met mijn sterke lijf en goede genen, maar ik doe er ook veel voor om zo fit te zijn. Ik sport vrijwel elke dag: hardlopen, wielrennen, circuit training, fitness, zwemmen, en in de winter schaatsen. Hardlopen doe ik het vaakst, omdat ik dat altijd en overal kan doen, op al mijn reizen. Het is verslavend; ik heb inmiddels acht marathons gelopen. Ik ben een echte natuurliefhebber en outdoor man. Hiken, fietsen of rennen vind ik de mooiste manier om een nieuwe plek te leren kennen en in contact te komen met mensen. Als ik bijvoorbeeld in Afrika ga hardlopen, komen er vaak mannen uit het niets tevoorschijn die dan meerrennen. Verder heb ik nog nooit gerookt of drugs gebruikt en drink ik amper alcohol. Ik eet heel gezond en ben veganist. Alleen op sommige bestemmingen kom je er niet onderuit om dierlijke producten te eten, dan pas ik me aan en eet ik wat de pot schaft. In Mongolië bijvoorbeeld, waar ze alleen maar vlees hebben; daar is geen landbouw. Het enige ‘ongezonde’ in mijn levensstijl is dat ik te weinig slaap, gemiddeld tussen de drie en zes uur per nacht. Dat komt door mijn werk, maar ook voor een groot deel door mijn onrust. Ik sta altijd ‘aan’: ik heb een voortdurende drang om te ontdekken. Dus eigenlijk vind ik slapen gewoon zonde van mijn tijd.

MIND

“Er zijn twee momenten in mijn leven bepalend geweest voor de keuzes die ik maak en de manier waarop ik leef. Het eerste was toen ik op 23-jarige leeftijd malaria kreeg in Togo, Afrika. Dat was echt kantje boord. Het tweede is toen mijn lievelingsneef die journalist was in Oost-Timor, werd vermoord. Die twee gebeurtenissen hebben een bepaalde urgentie in mijn leven gebracht, mijn bewustzijn vergroot. Over hoe fragiel we zijn en hoe eindig het leven is. Het gaat bij mij om kwaliteit in je leven brengen en alles uit het leven halen wat erin zit; nergens spijt van hebben, niks niet gedaan hebben. Mijn route in het leven laat ik bepalen door mijn hart. De beslissing om alle landen van de wereld te bezoeken, is ook ingegeven door mijn hart. Een gebroken hart, om precies te zijn. Mijn relatie was in 2008 na vierenhalf jaar over en ik had het daar ontzettend moeilijk mee. Afscheid nemen vind ik het allermoeilijkste wat er is. Ook tijdens het reizen. Dan ontmoet ik zo veel mensen met wie ik vriendschappen aanga en moet ik vervolgens met pijn in mijn hart toch weer door. Daar ben ik na al die jaren nog steeds geen haar

beter in geworden. Met mijn gebroken hart wilde ik een nieuw doel stellen, iets waarvan ik veel zou leren en wat me hernieuwde levensvreugde zou opleveren. Nou, dat is gelukt. Nog geen tien jaar later had ik alle landen bezocht en was ik ontelbaar veel avonturen en bijzondere ontmoetingen en levenservaringen verder. Dit heeft me zo veel gegeven. Bovenal: zelfvertrouwen. Door alleen reizen en mezelf uit allerlei hachelijke situaties redden, heb ik geleerd om te vertrouwen op mijn eigen (mensen)kennis, kunde en inschattingen. En vertrouwen in het algemeen. Op een goede afloop; dat dingen bijna altijd op hun pootjes terecht komen, ook al lijkt dat soms onwaarschijnlijk. Dat veruit de meeste mensen het goede met je voorhebben. Daarnaast heb ik leren relativeren en openstaan voor wat er op mijn pad komt. Ik heb geleerd minder te oordelen en met een open blik de wereld tegemoet te treden. Dat is zo’n fijne manier van in het leven staan.”

SOUL

“Liefde en avontuur zijn voor mij de twee belangrijkste zaken in het leven. Respect is het allerbelangrijkst. Tolerant zijn. Elkaar de ruimte gunnen en een ander niets opdringen. En humor, dat voedt de ziel. Om jezelf kunnen lachen is zo bevrijdend: waarom alles zo serieus nemen? Dat is helemaal niet nodig: vooral jezelf heel serieus nemen niet. Ik was vroeger een opgewonden standje en kon me overal druk om maken. Onrecht vooral - en natuurlijk raakt me dat nog steeds. Als ik iets voor iemand kan doen die onrechtmatig behandeld wordt, zal ik daar altijd voor op de barricaden springen. Maar als je in een situatie zit waar niets aan te verbeteren valt, kun je er maar beter de humor van inzien. Er om lachen is beter dan er je hele dag door laten verpesten. Wat naast liefde, avontuur en humor het meest voedend is voor mijn ziel, is bewustzijn. Ergens bewust mee bezig zijn, er alle aandacht aan geven. Niet iets halfslachtig of routinematig afhandelen. Daarom houd ik zo van doelen stellen: dan ben ik er meteen met mijn volledige aandacht en hele hebben en houden bij. Mijn volle toewijding. Heerlijk vind ik dat. Alles moet er dan voor wijken. En wanneer ik dat doel behaal - of het nu een marathon in een snelle tijd lopen is, alle landen van de wereld bezoeken, of een boek schrijven - ben ik immens gelukkig en vervuld. Ik zal altijd willen blijven leren, ontdekken en groeien. Maar er ontbreekt niets in mijn leven. Ik voel me compleet. Dat zeg ik ook tegen degenen van wie ik houd: ‘Eén troost, als ik morgen doodga, dan is het goed. Want ik heb een rijk leven gehad, waarin ik alles heb gedaan wat ik wilde.’”

>